

Китоби Юил ва Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дар давраи Лоудикия — Шумораи дуюм

Jeff Pippenger

2025-12-02

Рақами Дуум

«Бо орзуи самимӣ ман ба он замон менигарам, ки воқеаҳои рӯзи Панतिकост бо қудрате хатто бузургтар аз он маврид такрор хоҳанд шуд. Юҳанно мегӯяд: “Ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва қудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид”. Он гоҳ, чунон ки дар айёми Панतिकост буд, мардум ҳақиқатро хоҳанд шунид, ки ба ҳар кас ба забони худаш гуфта мешавад.

«Худо метавонад ба ҳар чоне, ки самимона меҳонад ба Ӯ хизмат кунад, ҳаёти нав бибахшад, ва метавонад лабҳоро бо ангишти фурузон аз қурбонгоҳ ламс намояд ва онҳоро дар ситоиши Ӯ суҳанвар гардонад. Ҳазорон овоз бо қудрате фаро гирифта хоҳанд шуд, то ҳақиқатҳои аҷибӣ Каломи Худоро баён кунанд. Забони лакнатдор кушода хоҳад шуд, ва тарсончакон барои додани шаҳодати далерона ба ҳақ қавӣ гардонида хоҳанд шуд. Худованд қавми Худро ёрӣ диҳад, то маъбади ҷонро аз ҳар нопокӣ пок созанд ва бо Ӯ чунон пайванди наздикро нигоҳ доранд, ки ҳангоми рехта шудани борони охирин шарикони он гарданд». Review and Herald, July 20, 1886.

Панतिकост, вақте ки он ҳамчун иди Худованд баррасӣ мешавад, аз Фисх, иди нони фатир, қурбонии навбари ҳосил ва иди ҳафтаҳо чудо карда намешавад. Панतिकост як давраи замон аст, ҳарчанд ки он ҳамчунин як лаҳзаи муайяни замон мебошад. Аз ин ҷост, ки онро «мавсими Панतिकостӣ» меноманд. Ин мавсим бо марг, дафн ва эҳёи Масеҳ оғоз ёфт. Пас аз суҷуди Худ, Масеҳ чиҳил рӯзи таълими шахси роғоз намуд, ки пас аз он даҳ рӯз дар болохона фаро расид, ки дар он ҷо ягонагӣ ба даст омад. 9/11 як давраро оғоз кард, ки бо қонуни якшанбе дар Иёлооти Муттаҳида роён меёбад. Он қонуни якшанбе бо рӯзи Панतिकост ҳамчун як нуқтаи муайяни замон ифода шудааст; нуқтаи замоне, ки пеш аз он як давраи замон будааст, ки аз 9/11 оғоз ёфтааст. Аз 9/11 то қонуни якшанбе «мавсими Панतिकостӣ» такрор мешавад.

Петрус фаҳмонд, ки падидаи муъҷизавии «забонҳои оташ» мастии аблаҳона набуд, балки иҷрои китоби Юбил буд, зеро бар зидди ин паём эътироз бархоста буд. «Забонҳо» ифодакунандаи пешниҳоди як паём мебошанд, ва оташ Рӯҳулқудсро ифода мекунад. Паёми Панतिकост иттиҳоди илоҳиятро (Худо оташи сӯзонанда аст) бо инсонияти забон ифода мекунад. Ҳамон тавре ки Петрус дар замони борони охиразмон як саду ҷилу ҷор ҳазорро намояндагӣ мекунад, ҳамон тавр низ яҳудиёни ҷанҷолҷӯ намояндагони қавми аҳди пешин мебошанд, ки маҳз дар ҳамон лаҳзаи таърихӣ, ки борони охиразмон мерезад, канор гузошта мешаванд.

Ва ҳама аз Рӯҳи Муқаддас пур шуданд ва ба забонҳои дигар суҳан гуфтанро оғоз карданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо баён ато менамуд. Ва дар Ерусалим яҳудиён, мардонӣ порсо, аз ҳар қавме ки зери осмон аст, иқомат доштанд. Ва чун ин овоза паҳн гардид, анбӯҳи мардум ҳам омаданд ва ҳайрону саргардон шуданд, зеро ҳар кас мешунид, ки онҳо ба забони худӣ суҳан мегӯянд. Ва ҳама дар ҳайрат афтода, тааҷҷуб мекарданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Инак, магар ҳамаи ин суҳангӯён ҷалилӣ нестанд? Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо ба забони худ, ки дар он таваллуд ёфтаем, мешунавем? Портӣён, модӣён, эломиён ва сокинони Байнаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадӯкия, Понтус ва Осиё, Фриҷия ва Памфилия, Миср ва ноҳияҳои Либия назди Қурин, ва мусофирони Рум, ҳам яҳудиён ва ҳам яҳудишудагон, критӣён ва арабҳо — ҳамаи мо мешунавем, ки онҳо ба забонҳои мо аз аъмоли аҷоибӣ Худо суҳан мегӯянд». Ва ҳама дар ҳайрат буданд ва дар шубҳа афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?» Аммо дигарон масҳара карда мегуфтанд: «Инҳо аз майи нав пур шудаанд». Лекин Петрус, бо он ёздаҳ нафар барҳоста, овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардонӣ Яҳудо ва ҳамаи шумо, ки дар Ерусалим сокинед, инро бидонед ва ба суҳанони ман гӯш диҳед: зеро инҳо, чунон ки шумо гумон мекунед, маст нестанд, чунки ҳоло фақат соати сеюми рӯз аст». Аъмол 2:4–15.

Петрус Панतिकостро ҳамчун иҷроӣ китоби Юил шарҳ медиҳад. Ў инро ба таври нубувватӣ анҷом медиҳад, дар ҳоле ки тамоми ҷаҳон намоёндагӣ мешавад, зеро матн мегӯяд, ки шунавандагон «аз ҳар миллате ки зери осмон аст» омада буданд. Дар 9/11 замин бо ҷалоли Масеҳ мунаввар гардид, ва сипас боз дар қонуни якшанбе яксаду чилу чор ҳазор ҷалоли Масеҳро ба таври комил инъикос хоҳанд кард, ҳангоме ки онҳо ҳамчун парчае пеши тамоми ҷаҳон баланд карда хоҳанд шуд. Давраи Панतिकост аз 9/11 оғоз ёфт ва он дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад.

«Ҳеч яке аз мо ҳаргиз муҳри Худоро қабул нахоҳад кард, то даме ки дар ҳислати мо як доғ ё як олудагӣ бар он бошад. Ба худӣ мо вогузошта шудааст, ки нуқсонҳои ҳислатҳои худро ислоҳ намоем ва маъбади ҷонро аз ҳар гуна нопокӣ пок созем. Он гоҳ борони охириин бар мо фуруд хоҳад омад, чунон ки борони аввалин бар шогирдон дар Рӯзи Панतिकост фуруд омад. »

«Мо аз ҳад осон аз дастовардҳои худ қонеъ мегардем. Мо худро сарватманд ва аз неъматҳои фаровон мешуморем ва намедонем, ки “бечора, ва бадбахт, ва камбағал, ва кӯр, ва бараҳна” ҳастем. Ҳоло вақти он аст, ки ба насиҳати Шоҳиди Ҳақиқӣ гӯш фаро диҳем: “Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллоӣ дар оташ озмудашударо бихарӣ, то сарватманд гардӣ; ва либоси сафед, то пӯшида шавӣ, ва шармандагии бараҳнагии ту зоҳир нашавад; ва ҷашмонатро бо сурмаи ҷашм тадҳин намо, то бубинӣ.” ...»

«Ҳоло вақтест, ки мо бояд худ ва фарзандонамонро аз олам беолоиш нигоҳ дорем. Ҳоло вақтест, ки мо бояд ҷомаҳои ҳислати худро бишӯем ва онҳоро дар хуни Барра сафед гардонем. Ҳоло вақтест, ки мо бояд бар такаббур, ҳавову ҳавас ва танбалии рӯҳонӣ ғолиб оем. Ҳоло вақтест, ки мо бояд бедор шавем ва барои мутаносибии ҳислат кӯшиши қатъӣ ба ҳарч диҳем. “Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт магардонед”. Мо дар вазъияти бисёр санҷанда қарор дорем, дар интизорӣ ва бедорбош барои зуҳури Худованди худ. Олам дар торикӣ аст. “Аммо шумо, эй бародарон, — мегӯяд Павлус, —

дар торикӣ нестед, то он рӯз шуморо чун дузд фаро гирад”. Ҳамеша мақсади Худо ин будааст, ки аз торикӣ нур, аз андӯх шодӣ, ва барои ҷоне, ки дар интизорӣ ва муштоқӣ аст, аз хастагӣ оромӣ падида оварад.»

«Эй бародарон, дар ин кори бузурги омодагӣ чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон як мешаванд, қолаби дунявиро қабул мекунанд ва барои нишони ҳайвон омода мегарданд. Аммо онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар пеши Худо фурутан месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок мегардонанд, онҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва барои мӯҳри Худо бар пешониҳошон омода мешаванд. Вақте ки фармон содир гардад ва он тамға зада шавад, ҳислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд.»

«Акнун вақти тайёри аст. Мӯҳри Худо ҳаргиз бар пешонии марди нопок ё зани нопок гузошта нахоҳад шуд. Он ҳаргиз бар пешонии мард ё зане, ки шӯҳратпараст ва ҷаҳонпараст аст, гузошта нахоҳад шуд. Он ҳаргиз бар пешонии мардон ё заноне, ки забони дурӯғин ё дили фиребгар доранд, гузошта нахоҳад шуд. Ҳамаи онҳое ки мӯҳрро қабул мекунанд, бояд пеши Худо беайб бошанд — номзадони осмон. Ба пеш равед, эй бародарон ва хоҳарони ман. Ман фақат метавонам дар ин вақт дар бораи ин нуктаҳо кӯтоҳ нависам, танҳо диққати шуморо ба зарурати тайёри ҷалб намуда. Навиштаҳоро худатон таҳқиқ кунед, то ки воҳиманокии ҷиддии соати ҳозираро дарк намоед». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 214, 216.

Дар ин ҷо Ҳоҳари Уайт Панतिकостро ҳамчун як нуктаи замон муайян мекунад, онро бо қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, «вақте ки фармон содир мешавад», ҳамоҳанг месозад. Бо вучуди ин, ҳарчанд ӯ қонуни рӯзи якшанбе ва Панतिकостро ҳамчун як нуктаи замон нишон медиҳад, паёми ӯ, ки ба омодагӣ даъват мекунад, давраеро муайян менамояд, ки пеш аз қонуни рӯзи якшанбе меояд ва ба таври намунавӣ бо мавсими Панतिकост ифода шудааст. Қонуни рӯзи якшанбе озмоиши шанбеи рӯзи ҳафтум аст, ва давраи аз 11-уми сентябр то қонуни рӯзи якшанбе метавонад ҳамчун «рӯзи омодагии Худованд» ба таври рамзӣ муайян карда шавад. Омодагӣ пеш аз озмоиш меояд.

«Борони охирин» бар саду чилу ҷаҳор ҳазор фуру хоҳад рехт, ҳамоно тавре ки «борони аввалин бар шогирдон дар Рӯзи Панतिकост фуру рехт». Даврае, ки ҳамчун мавсими Панतिकост тасвир шудааст, бо пошиши андаке оғоз ёфт, вақте ки Масеҳ пас аз суъуди Худ бозгашт.

Ва ҳангоме ки инро гуфт, бар онҳо дамид ва ба онҳо гуфт: Рӯҳулқудсро қабул кунед. Юҳанно 20:22.

Нафаси ӯ Рӯҳулқудсро мерасонад, ва нафас аст, ки овози суханонро ба вучуд меоварад. Исо Калом аст, ва нафаси ӯ Рӯҳулқудсро ба воситаи бахшиши каломи ӯ мерасонад. Нафас буд, ки ҷисми Одамро зинда гардонид, ва нафас аст, ки лашкари устухонҳои хушки мурдаи эҳёшудаи Ҳизқиёлро ба ҳаёт меоварад.

«Амали Масеҳ, ки бар шогирдони Худ Рӯҳулқудсро дамид ва ошоиштагии Худро ба онҳо ато кард, монанди чанд қатрае буд пеш аз борони фаровоне, ки мебоист дар рӯзи

Пантикост дода шавад». Рӯҳи Нубувват, ҷилди 3, сах. 243.

Дар оғози мавсими Пантикост нафаси Масеҳ ба шогирдон Рӯҳи Муқаддасро ато кард, вале баъзеҳо шак карданд.

Аммо Тӯмос, яке аз он дувоздах, ки Дидимус номида мешуд, ҳангоме ки Исо омад, бо онҳо набуд. Пас, шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидаем». Аммо ӯ ба онҳо гуфт: «То вақте ки дар дастҳои Ӯ осори меҳқоро набинам, ва ангушти худро ба ҷои меҳқо нагузорам, ва дасти худро ба паҳлӯи Ӯ надарорам, ҳаргиз имон нахоҳам овард». Юҳанно 2:24, 25.

Давраи Пантикостӣ як давраи «озмоиш»-ро оғоз намуд, ки бо нафаси Масеҳ ва баҳси шубҳаи Тумо оғоз ёфт. Баҳси Тумо дар оғоз намунаи баҳси яҳудиён дар анҷоми мавсими Пантикостӣ мебошад. Масеҳ дар оғоз каломи Худ ва Рӯҳулқудсро ба шогирдон ато кард, ва шогирдон дар анҷоми мавсими Пантикостӣ калом ва Рӯҳулқудсро ба ҷаҳон расониданд.

Коре, ки Масеҳ анҷом дод, вақте ки бар шогирдон дамид, шаҳодати дуоҷаме буд бар ҳамаи коре ки Ӯ тоза бо шогирдон дар роҳи Эммаус анҷом дода буд.

Ва ҳангоме ки онҳо бо ҳам суҳбат мекарданду муҳокима менамуданд, ҳуди Исо наздик омад ва бо онҳо равона шуд. Аммо ҷашмони онҳо боздошта шуда буд, то Ӯро навиносанд. ...

Пас ӯ ба онҳо гуфт: «Эй нодонон ва кунддилон дар бовар кардан ба ҳар он чи анбиё гуфтаанд! Оё лозим набуд, ки Масеҳ ин ранҷқоро бикашад ва ба ҷалоли Худ дохил шавад?» Ва аз Мусо ва ҳамаи анбиё оғоз намуда, дар тамоми Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи Ӯ буд, ба онҳо баён кард. Ва онҳо ба деҳае, ки сӯи он мерафтанд, наздик шуданд; ва Ӯ чунин намуд, ки гӯё меҳқад дуртар биравад. Аммо онҳо Ӯро нигоҳ дошта, гуфтанд: «Бо мо бимон, зеро шом наздик аст ва рӯз хеле гузаштааст». Ва Ӯ дохил шуд, то бо онҳо бимонад. Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки бо онҳо дар сари дастархон нишаста буд, нонро гирифт, баракат дод, пора-пора кард ва ба онҳо дод. Он гоҳ ҷашмони онҳо кушода шуд, ва Ӯро шинохтанд; ва Ӯ аз пеши назари онҳо ғайб зад. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Оё дили мо дар даруни мо намесӯхт, вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо суҳан мегуфт ва Навиштаҳо бароямон мекушод?» Луқо 24:15, 16, 25–32.

Чӣ тавре ки Исо дар Эммаус «бо онҳо барои ҳӯрок нишаст», баъд аз он Ӯ бо шогирдон низ ҳӯрд. Дар ҳар ду ҳолат ҳӯрдан тасвир шудааст. Якҷоя инҳо нишон медиҳанд, ки оғози давраи Пантикост бо нафаси Рӯҳулқудс ва ҳамчунин бо ҳӯрдан аломатгузорӣ мешавад. Воқеаҳои ифтиҳои баҳсро ба миён меоранд миёни гурӯҳе, ки имон меоварад, ва гурӯҳе, ки шубҳа мекунад. Ҳӯрдан, ато гардидани Рӯҳулқудс ва кушода шудани Навиштаҳо дар бар мегиранд, ки Масеҳ таълими Худро бо «Мусо ва ҳамаи анбиё» оғоз намуд. Таълими Масеҳ тавассути гирифтани хати нубуввати Мусо ва мутобиқ сохтани он бо хатҳои ҳамаи анбиё, андаке аз ин ҷо ва андаке аз он ҷо, расонда мешуд.

Дар рӯзи 11-уми сентябр нафаси ҷаҳор бодҳои Ҳизкиёл бар устухонҳои хушки мурдаи боби сию ҳафт дамид. Дар он вақт, чунон ки аз ҷониби фариштае, ки 11 августи соли 1840 нозил

шуда, паёми фариштаи аввалро қувват бахшид, рамзӣ нишон дода шудааст, фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ низ бо паёме нозил шуд, ки бояд хӯрда шавад, ҳамон тавре ки шогирдон дар оғози давраи Пантикост хӯрданд. Нахостани Тумо ба имон овардан нишон медиҳад, ки ҳангоми муаррифӣ шудани ин паём, як ларзиш муайян мегардад.

Дар бораи сукути Бурҷҳои Дугона дар 11 сентябр сухан ронда, ба мо гуфта мешавад, ки Худованд бархост, то «халқҳоро ба таври даҳшатнок ба ларза оварад». Муҳим аст дар ёд дошта бошем, ки «ларза» дар миёни қавми Худо ба воситаи онҳое ба амал меояд, ки бар зидди паёми ҳақиқат мубориза мебаранд. «Ларзаҳо»-е ҳастанд, ки берунӣ мебошанд, аммо ларзаҳои дохилӣ дар дохили калисо дар муҳити пешниҳоди як паём ба вучуд меоянд.

«Ман маънии он таконеро, ки дида будам, пурсидам, ва ба ман нишон дода шуд, ки он аз шаҳодати росте ба вучуд хоҳад омад, ки бо машварати Шоҳиди Ҳақиқӣ ба Лоодиқия ба миён оварда шудааст. Ин бар дили қабулкунандаи он таъсири худро хоҳад гузошт ва ўро водор хоҳад кард, ки парчамро боло бардорад ва ҳақиқати ростро эълон намояд. Баъзеҳо ин шаҳодати ростро таҳаммул нахоҳанд кард. Онҳо бар зидди он бархоста хоҳанд шуд, ва ҳамин аст он чи дар миёни қавми Худо такон ба вучуд хоҳад овард.»

«Ман дидам, ки ба шаҳодати Шоҳиди Ҳақиқӣ ҳатто нисфаш ҳам гӯш дода нашудааст. Шаҳодати ҷиддие, ки сарнавишти калисо бар он овеzon аст, сабук шумурда шудааст, агар тамоман нодида гирифта нашуда бошад. Ин шаҳодат бояд тавбаи амиқ ба амал оварад; ҳамаи ононе ки онро ба ростӣ қабул мекунанд, ба он итоат хоҳанд кард ва пок хоҳанд шуд». Early Writings, 271.

«Ҷунбиши» дохилӣ аз ҷониби онҳое ба вучуд меояд, ки ба пешниҳоди паёми Лоодиқия муқовимат мекунанд. Хоҳар Уайт паёми Ҷонс ва Уаггонерро дар соли 1888 ҳамчун паёми Лоодиқия муайян мекунад.

«Хабаре, ки ба мо аз ҷониби А. Т. Jones ва Е. J. Waggoner дода шудааст, ҳамон паёми Худо ба калисои Лоодиқия аст, ва вой бар ҳоли ҳар касе ки эътироф мекунад, ки ба ҳақиқат имон дорад, вале ба дигарон шуоъҳои аз ҷониби Худо додашударо инъикос намекунад». The 1888 Materials, 1053.

Муқовимат ба паёми Лоодиқия таконеро ба вучуд меоварад, ва хоҳар Уайт паёми соли 1888-ро бо фуруд омадани фариштаи Ваҳй 18 мувофиқ медонад.

«Надодагӣ ба даст кашидан аз ақидаҳои қаблан пазируфташуда ва қабул кардани ин ҳақиқат, дар пояи қисми зиёди муҳолифате қарор дошт, ки дар Миннеаполис бар зидди паёми Худованд тавассути бародарон Ваггонер ва Ҷонс зоҳир гардид. Бо барангехтани он муҳолифат, Шайтон муваффақ шуд, ки то андозаи зиёд аз қавми мо он қувваи махсуси Рӯҳулқудсро, ки Худо орзу дошт ба онҳо ато намояд, дур нигоҳ дорад. Душман онҳоро аз ба даст овардани он самаранокие, ки метавонист аз онҳо бошад дар расонидани ҳақиқат ба ҷаҳон, ҳамон тавре ки расулон онро баъд аз рӯзи Пантикост мавъиза карданд, боздошт. Он нур, ки бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан гардонад, мавриди муқовимат қарор гирифт, ва бо амали худ бародарони мо то дараҷаи зиёд аз ҷаҳон дур нигоҳ дошта шудааст». Selected Messages, китоби 1, 235.

Шубҳаи Тумо дар оғози мавсими Панतिकост, ки исёни зидди паёме, ки дар рӯзи Панतिकост расид, рамзӣ месохт, ларзишро низ рамзӣ месохт, ки вақте рух дод, ки роҳбарияти Адвентизми рӯзи ҳафтум бархоста, ба паём барои калисои Лоодиқия, чунон ки Ҷонс ва Ваггонер онро дар соли 1888 пешниҳод карданд, муқовимат намуд. Дар соли 1888 фариштаи қавии Ваҳйи ҳаждаҳум фуруд омад, то заминро бо ҷалоли Худ равшан созад, вале ба андозаи зиёд ба сабаби нохоҳамии он роҳбарон барои канор гузоштани андешаҳои пешакӣ ташаккулёфта, исёни Қўраҳ, Дотон ва Абиром такрор гардид. Тумо, яҳудиён дар Панतिकост, исёни Қўраҳ дар замони Мусо, исёни соли 1888 — ҳамаи инҳо 9/11-ро рамзӣ месозанд, вақте ки, мувофиқи Юил, бояд карнай навохта мешуд. Он карнай, мувофиқи Ишаё, навохта шуд, то гуноҳҳои қавми Худо муайян карда шаванд, ва ҳамин тавр соли 1888 ва паём ба Лоодиқияро рамзӣ месозад. Посбони Ирмиё, ки карнайро менавозад, то ба «роҳҳои қадим» бозгарданд, бо Ишаё, ки овози худро мисли карнай баланд мекунад, ҳамоҳанг аст. Посбонони Ирмиё ҳамон посбонони Ҳабакқук мебошанд, ки ин суолро медиҳанд: мавқеи ӯ дар мувоҳида ё баҳси таърихи ӯ чӣ хоҳад буд?

Ман бар дидбонҳои худ хоҳам истод, ва худро бар бурҷ хоҳам гузошт, ва менигарам, то бубинам, ки Ӯ ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ман ҳангоми сарзаниш шуданам чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ҳабакқук 2:1.

Калимаи «сарзанишшуда» маънои «маломат ё баҳс кардашуда»-ро дорад ва он саволро дар назар дорад, зеро ояти баъдӣ ҷавобро фароҳам меоварад.

Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан баён кун, то ҳар кӣ онро бихонад, битавонад бишитобад». Ҳабакқук 2:2.

«Баҳс» ё таконе, ки дар иҷрои таърихи миллӣ оғоз ёфт, паёми Вилям Миллер ва қоидаҳои ӯ оид ба тафсири нубувватҳо дар муқобили илоҳиётшиносони протестантизм буд. Баҳс дар таърихи миллӣ бо тасдиқи паёми миллӣ дар 11 августи соли 1840 оғоз ёфт, вақте ки «на камтар аз ҳудуди Исои Масеҳ» бо китоби кўчаке нузул кард, ки Юҳанно бояд онро бигирад ва бихўрад. Муҷодилаи посбонони Ҳабакқук, шакку тардидҳои Тумо, исёни соли 1888, исёни Қўраҳ, баҳси мастӣ дар Панतिकост — ҳамаи инҳо бар баҳсе шаҳодат медиҳанд, ки дар 9/11 оғоз ёфт. Ҷидоле, ки мавриди баҳс қарор дорад, бар сари паёми борони охир аст, ки дар 9/11 ба пошидан оғоз кард.

Ҷавобе, ки дар Ҳабакқук мавҷуд аст ва Миллериёро водор намуд, ки нақшаи соли 1843-ро таҳия кунанд, бо рушди ду табақаи ибодаткунандагон иртибот дорад, ки онҳоро Қўраҳ ва ҳамроҳонаш дар муқобили Мусо; Тумо ва дигар шогирдон; баҳси яҳудиён дар бораи мастӣ дар Панतिकост; роҳбарияти Адвентизм дар соли 1888; протестантҳо дар муқобили Миллериё дар соли 1844; ва бокирагони аблаҳ ва донои 22 октябри соли 1844 намояндагӣ мекунанд.

Дар 9/11 Масеҳ бар шогирдони Худ Рӯҳулқудсро дамид, ҳамчун чанд қатра пеш аз рехтани комил дар қонуни якшанбе. Сипас Ӯ фаҳмиши онҳоро ба паёми нубувватӣ кушод, аз Мусо оғоз намуда, «сатр бар сатр», бо он ки он шогирдонро ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозгардонд, ки дар он ҷо онҳо тадҳин шуда буданд, то карнаи хушдорро навозанд. Нафаси Масеҳ дар

9/11 аз чор боди Ҳизқиёл ва Юҳанно омад, ва он паёми Лаодикия буд, ки ҳамон «шаҳодати рост» аст, ки ҳангоме ки ба он муқовимат карда мешавад, ларзишро ба вучуд меоварад. Соли 1888 тимсоли исёни Қўрах, Дотон ва Абиром аст, зеро на танҳо ҳуди паём рад карда мешуд, балки посбонони баргузида низ, ки ба карнай садои муайян медоданд.

Ҳоҳар Уайт навиштааст, ки «ларзише, ки ман дида будам», «ба воситаи шаҳодати росте ба вучуд оварда хоҳад шуд, ки аз панду насихати Шохиди Ҳақиқӣ ба Лоодикийён бармеояд». Паёми соли 1888 ҳамон шаҳодати рост буд, ва ҳам 1888 ва ҳам 9/11 фуруд омадани фариштаи Ваҳйи боб 18-ро нишон медиҳанд.

«Ба калисоҳо ва муассисаҳои мо бояд шаҳодати росту ошкор баён карда шавад, то хуфтагонро бедор намояд».

«Ҳангоме ки каломи Худованд бо имон пазируфта шуда, ба он итоат карда мешавад, пешрафти устувор ба амал хоҳад омад. Бигзор акнун эҳтиёҷи бузурги худро бубинем. Худованд наметавонад моро ба қор барад, то даме ки Ў ба устухонҳои хушк ҳаёт нафас надиҳад. Ман ин суҳанони гуфташударо шунидам: “Бе ҳаракати амиқи Рӯҳи Худо бар дил, бе таъсири ҳаётбахши Он, ҳақиқат ба ҳарфи мурда табдил меёбад.”» Review and Herald, November 18, 1902.

Дар 9/11 паёми Лаодикия ба иҷрои комили худ расид, зеро даъвати охирин ба қавми собиқи аҳди Худо оғоз ёфт, ки садо диҳад. Маҳз дар он вақт Ҳоҳар Уайт қайд мекунад: «Ба калисоҳо ва муассисаҳои мо бояд шаҳодати росту мустақим расонда шавад, то хуфтагон бедор гарданд». Паёми Лаодикия он гоҳ оғоз ёфт, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум дар 9/11 нузул кард; ин маъно дорад, ки дар 9/11 паём ба адвентистҳои рӯзи ҳафтуми Лаодикия чунин буд ва ҳаст: «бедор шавед». Юил дар ояти панҷуми боби якум мастонро амр кард, ки бедор шаванд. 9/11 оғози давраи ниҳонии имтиҳон барои адвентизмро нишон медиҳад ва он амри Юилро барои бедор шудан таҷассум мекунад. Оғози мавсими Панतिकост бо бедории қавми Худо дар 9/11 оғоз меёбад ва андаке пеш аз қонуни якшанбе бо иҷрои масали даҳ бокира ба анҷом мерасад.

Бедории 11-уми сентябр даъватест ба насли охирин аз қавми аҳд, ки дар иртидод қарор доранд. Бедории каме пеш аз қонуни якшанбе дарро бар рӯи қавми пешини аҳд мебандад. Ибтидо ва анҷом яқсонанд, ва дар моҳи июли соли 2023 ду шохиди Ваҳй боби ёздаҳ ба исёни пешгӯии 18 июли соли 2020 бедор карда шуданд. Бедории миёна бо исён ифода меёбад, ки 11-уми сентябрро ҳамчун ҳарфи аввали алифбои ибронӣ, 18 июли соли 2020-ро ҳамчун ҳарфи сздаҳум ва қонуни якшанберо ҳамчун ҳарфи бисту дуюм ва охирини алифбои ибронӣ муайян мекунад. Ҳарфи бисту дуюм иттиҳоди илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, ки дар охирин аз он се бедорӣ ба камол мерасад.

Худованд дар 9/11 «ба устухонҳои хушк ҳаёт медамад», ҳамон тавре ки Ў дар оғози давраи Панतिकост Рӯҳулқудсро бар шогирдон даמיד. Шогирдон пас аз суъуди Ў намояндаи онҳое мебошанд, ки Рӯҳулқудсро қабул карданд ва баъд аз он фаҳмиши Каломи нубувватиро ба воситаи усули «сатр бар сатр» кушода ёфтанд. Қабули Рӯҳулқудс ҳангоми таом хӯрдан рӯй дод, зеро аз лиҳози рӯҳонӣ хӯрдан тақозо мекунад, ки шумо гӯшти Исо, ки Калом аст,

бихӯред ва хуни Ёро бинӯшед.

Шӯришгароне, ки бо Қӯрах, Дотон ва Абиром ҳамроҳ шуданд, намояндаи он табақа мебошанд (ҳамон тавре ки роҳбарияти адвентизм дар соли 1888 низ чунин буд), ки бо муқобилат ба паёми карнай, ки гуноҳҳои қавми Худоро муайян месозад, тақонро ба вучуд меоранд, ва ҳамзамон даъват ба бозгашт ба роҳҳои кӯҳан, ба ҳақиқи бунёдӣ, ки бо «ҳафт бор»-и Ибодат 26 ифода ёфтаанд, мекунад. Карнай ҳам ба эҳё ва ҳам ба ислоҳот даъват мекунад. Аввалин аз ҷавоҳироти нубуввати Миллер, ва ҳамчунин аввалине, ки аз ҷониби адвентизм рад карда шуд, ибтидо ва анҷоми ҳаракати миллерино намояндагӣ мекунад. Ибтидо ва анҷоми паёми фариштаи аввал, чунон ки аз ҷониби миллерӣҳо эълон карда шуд, бо «ҳафт бор»-и Мусо аломатгузорӣ шудааст. Дар ибтидо он пазируфта шуд, дар анҷом рад карда шуд. Ба сабаби ҳамон раддия, Ҳизқиёл адвентизмро ҳамчун водии устухонҳои хушқу мурда тасвир мекунад. Давра аз 1863 то қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, мувофиқи Ишаё 22, водии рӯё аст, аммо мувофиқи Ҳизқиёл он водии устухонҳои хушқу мурда мебошад. Ҳар дуи он водии нубувватӣ бо водии Еҳӯшофоти Юил мувофиқат мекунад, ки Юил онро ҳамчунин водии қарор меномад.

Бо дарназардошти ин мафҳумҳо, мумкин аст ин савол матраҳ шавад: чӣ гуна шуд, ки дар 9/11 китоби Юил ба ҳамон паёме табдил ёфт, ки Петрус онро дар Пантикост муайян кард? Мо кӯшиш хоҳем кард, ки ин мафҳумҳоро дар мақолаҳои зерин равшан созем.

«(Навишта шудааст 5 ноябри соли 1892, аз Аделаида, Австралия Ҷанубӣ, ба “Ҷияни азиз ва келини азиз, Франк ва Ҳетти [Белден].”)»

«Вақте ки шумо аз ҷониби Рӯҳи Муқаддас мунаввар гардед, тамоми он шароратеро, ки дар Миннеаполис буд, ҳамон гуна хоҳед дид, ки ҳаст, чунон ки Худо ба он менигарад. Агар ман дигар ҳеҷ гоҳ шуморо дар ин ҷаҳон набинам, яқин донед, ки андӯху изтироб ва бори ҷонеро, ки бе ҳеҷ сабаб бар ман овардаед, мебахшам. Аммо ба хоҳири ҷони шумо, ба хоҳири Ё, ки барои шумо мурд, меҳоҳам, ки шумо хатогиҳои худро бубинед ва иқро намоед. Шумо воқеан бо онҳое ҳамроҳ шудед, ки ба Рӯҳи Худо муқовимат карданд. Шумо тамоми далелеро, ки ба он ниёз доштед, дар ихтиёр доштед, ки Худованд ба воситаи бародарон Ҷонс ва Ваггонер амал мекард; вале шумо нурро напазируфтед; ва пас аз эҳсосоте ки парварида шуданд, суханоне ки бар зидди ҳақиқат гуфта шуданд, шумо худро омода ҳис накардед, ки иқро кунед, ки хато кардаед, ки ин мардон паёме аз ҷониби Худо доштанд, ва шумо ҳам паём ва ҳам паёмрасонҳоро хор шумурда будед.»

«Ҳеҷ гоҳ пеш аз ин ман дар миёни қавми мо чунин ҳудқаноатмандии устувор ва чунин ноҳашишмандӣ ба қабул кардан ва эътироф намудани нурро надида будам, чунон ки дар Миннеаполис зоҳир гардид. Ба ман нишон дода шуд, ки ҳеҷ яке аз он гурӯҳе, ки рӯҳияеро, ки дар он маҷлис зоҳир шуд, дар дил мепарвариданд, дигар ҳеҷ гоҳ нури равшане нахоҳанд дошт, то гаронбаҳои ҳақиқатеро, ки аз осмон ба онҳо фиристода шуда буд, дарк намоянд, то он даме ки тақаббури худро фурӯтан насозанд ва иқро накунад, ки онҳоро Рӯҳи Худо ба ҳаракат намеовард, балки андешаҳо ва дилхоҷашон аз таассуб пур буд. Худованд меҳост ба онҳо наздик ояд, онҳоро баракат диҳад ва аз бозгаштҳои онҳо шифо бахшад, вале онҳо гӯш надоданд. Онҳоро ҳамон рӯҳия ба

ҳаракат меовард, ки Қўрах, Дотон ва Абиромро илҳом бахшида буд. Он мардони Исроил қасд карда буданд, ки ба ҳар далеле, ки нодуруст будани онҳоро исбот мекард, муқовимат намоянд, ва онҳо дар роҳи бемехрӣ ва сарпечии худ пеш рафтанду пеш рафтанд, то он даме ки бисёре гумроҳ шуда, бо онҳо ҳамроҳ гардиданд.»

«Инҳо кӣ буданд? На заифон, на нодонон, на бенурон. Дар он исён дусаду панҷоҳ сарваре буданд, ки дар миёни ҷамоат машҳур ва мардони номдор буданд. Шаҳодати онҳо чӣ буд? “Ҳамаи ҷамоат муқаддасанд, ҳар яке аз онҳо, ва Худованд дар миёни онҳост; пас чаро худро бар ҷамоати Худованд боло мебардоред?” [Ададҳо 16:3]. Вақте ки Қўрах ва ҳамроҳонаш зери довари Худро ҳалок шуданд, мардумоне, ки онҳоро фирефта буданд, дар ин мӯъҷиза дасти Худовандро надиданд. Субҳи рӯзи дигар тамоми ҷамоат Мусо ва Ҳорунро айбдор карда, гуфтанд: “Шумо қавми Худовандро куштед” [оятӣ 41], ва вабо бар ҷамоат омад, ва зиёда аз чордаҳ ҳазор нафар ҳалок шуданд.»

«Ҳангоме ки ман қасд кардам аз Миннеаполис биравам, фариштаи Худованд назди ман истода, гуфт: “На, чунин макун; зеро Худо барои ту дар ин ҷо коре дорад, ки бояд анҷом диҳӣ. Ин мардум рафтори исёни Қўрах, Дотон ва Абиромро такрор мекунанд. Ман туро дар мақоми дурусти ту қарор додаам, ки он касоне ки дар нур нестанд, онро эътироф нахоҳанд кард; онҳо ба шаҳодати ту ғуш нахоҳанд дод; аммо Ман бо ту хоҳам буд; файз ва қудрати Ман туро устувор хоҳад дошт. Ин на туро ҳор мешуморанд, балки паёмбарон ва паёмеро, ки Ман ба қавми Худ мефиристам. Онҳо ба каломии Худованд беҳурматӣ нишон додаанд. Шайтон ҷашмони онҳоро кӯр гардонидаст ва довари онҳоро қасб сохтааст; ва агар ҳар ҷон аз ин гуноҳи худ, аз ин истиқлолияти тақдирнофтае ки ба Рӯҳи Худо таҳқир мерасонад, тавба накунад, онҳо дар торикӣ роҳ хоҳанд рафт. Ман шамъдонро аз ҷояш бардорам, агар онҳо тавба накунанд ва барнагарданд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам. Онҳо ҷашми рӯҳонии худро тира сохтаанд. Онҳо намехоҳанд, ки Худо Рӯҳи Худро ва қудрати Худро зоҳир намояд; зеро нисбат ба каломии Ман рӯҳи масҳара ва нафрат доранд. Сабуқандешӣ, беҳудагӯӣ, ҳазлу шӯҳӣ ва мазох ҳар рӯз ба амал оварда мешавад. Онҳо дилҳои худро барои ҷустани Ман муқаррар накардаанд. Онҳо дар шарораҳои афрӯхтаи худ роҳ мераванд, ва агар тавба накунанд, дар ғам хоҳанд ҳобид. Худованд чунин мегӯяд: Дар мақоми вазифаи худ биист; зеро Ман бо ту ҳастам ва туро тарк нахоҳам кард ва аз ту рӯй нахоҳам гардонд.” Ин суҳанонро, ки аз ҷониби Худо буданд, ман ҷуръат накардаам нодида бигирам.»

«Нур дар Батл-Крик бо шуоъҳои равшан ва дурахшон медурахшид; аммо аз миёни онҳое ки дар маҷлиси Миннеаполис нақше доштанд, кӣ ба нур омаданд ва ганҷинаҳои ғании ҳақиқатро, ки Худованд аз осмон барои онҳо фиристода буд, пазируфтанд? Кӣ қадам ба қадам бо Пешво, Исои Масеҳ, ҳамқадам монданд? Кӣ аз ғайрати иштибоҳноки худ, аз кӯрии худ, аз ҳасадҳои худ ва гумонҳои бади худ, аз сарпечии худ аз ҳақиқат, пурра иқрор карданд? Ҳеҷ кас; ва азбаски онҳо муддати дароз аз эътироф намудани нур беэътиноӣ карданд, он онҳоро хеле қафо гузошт; онҳо дар файз ва дар шинохти Худованди мо Исои Масеҳ нашъунамо накардаанд. Онҳо аз қабул кардани файзи зарурӣ, ки метавонистанд дошта бошанд ва ки онҳоро дар таҷрибаи динӣ мардони қавӣ мегардонид, қасур монданд.»

«Мавқее, ки дар Миннеаполис гирифта шуд, зоҳиран монеаи бартаарафнопазире буд, ки ба дараҷаи зиёд онҳоро бо шаккунандагон, пурсишкунандагон, бо радкунандагони ҳақиқат ва қудрати Худо ҳамроҳ ва маҳдуд сохт. Вақте ки бухрони дигаре фаро расад, онҳое ки то ин дараҷа тӯлонӣ ба далел бар болои далел муқовимат кардаанд, боз дар ҳамон нуқтаҳое озмуда хоҳанд шуд, ки дар онҳо ба таври равшан ноком шуда буданд; ва барои онҳо қабул кардани он чи аз ҷониби Худост ва рад намудани он чи аз қувваҳои зулмот аст, душвор хоҳад буд. Бинобар ин, танҳо роҳи амни онҳо ин аст, ки дар фурутанӣ роҳ раванд ва барои пойҳои худ роҳҳои рост созанд, мабодо ланг аз роҳ берун карда шавад. Бениҳоят муҳим аст, ки мо бо кӣ ҳамнишин мешавем: оё бо мардоне, ки бо Худо роҳ мераванд ва ба Ё имон доранд ва бар Ё таваккал мекунанд, ё бо мардоне, ки аз пайи хиради ба гумони худ хеш мераванд ва дар шарораҳои оташи худсӯхтаи худ роҳ мегарданд.»

Замон ва ғамхорӣ ва меҳнате, ки барои безарар гардондани таъсири касоне талаб карда шуд, ки бар зидди ҳақиқат амал кардаанд, талафоти даҳшатноке будааст; зеро мо метавонистем аз лиҳози дониши рӯҳонӣ солҳо пештар бошем; ва бисёр, бисёр ҷонҳо метавонистанд ба калисо илова гарданд, агар касоне ки бояд дар нур роҳ мерафтанд, барои шинохтани Худованд пеш мерафтанд, то бидонанд, ки баромадани Ё мисли субҳ тайёр аст. Аммо вақте ки дар ҳуди калисо бояд ин қадар меҳнат сарф шавад, то таъсири коргузороне, ки ҳамчун девори хоросангин бар зидди ҳақиқате, ки Худо ба қавми Худ мефиристад, истодаанд, безарар гардонда шавад, ҷаҳон дар торикии нисбӣ боқӣ мемонад.

«Худо дар назар дошт, ки дидбонҳо бархезанд ва бо овозҳои муттаҳид паёми қотеъонае бифиристанд ва карнайро бо садои равшан ва муайян ба садо дароранд, то ки мардум ҳама ба ҷойи вазифаи худ биштобанд ва саҳми худро дар он кори бузург ба ҷо оваранд. Он гоҳ нури пурқувват ва равшани ҳамон фариштаи дигар, ки аз осмон бо қудрати азим нозил мешавад, заминро аз ҷалоли ӯ пур месохт. Мо солҳо ақиб мондаем; ва онҳое ки дар кӯрии худ истода, пешрафти ҳамон паёмеро, ки Худо меҳост аз маҷлиси Миннеаполис ҳамчун чароғе фурузон берун равад, монеъ шуданд, лозим аст, ки дилҳои худро дар ҳузури Худо фурутан созанд ва бубинанду дарк кунанд, ки чӣ гуна кор ба сабаби кӯрии ақл ва сахтдили дили онҳо боздошта шудааст.»

«Соатҳои зиёде ба баҳсу мунозираи чизҳои хурд сарф шуданд; фурсатҳои тиллоӣ барбод рафтанд, дар ҳоле ки паёмоварони осмонӣ андуҳгин шуда, аз таъхир бегоҳат мегаштанд. Рӯҳи Муқаддас — барои арзиши он ва барои зарурати он ки ҳар як ҷон онро қабул намояд, то чӣ андоза қадриносии андак вучуд доштааст. Онҳое ки ин атои осмониро дарёфт мекунанд, бо ҷавшани адолат пӯшида, барои ҷангидан ба хоҳири Худо берун хоҳанд рафт. Онҳо роҳнамоии Худовандро эҳтиром хоҳанд кард ва барои марҳамати Ё нисбат ба худ аз Ё пур аз сипос хоҳанд буд. Аммо дар бисёр, бисёр ҷойҳо ва дар бисёр, бисёр мавридҳо, метавон ростқавлона гуфт, чунон ки дар рӯзҳои Масеҳ дар бораи онҳое ки худро қавми Худо меномиданд гуфта мешуд, ки ба сабаби беимонии онҳо корҳои пуриқтидори бисёре анҷом дода намешуданд. Бисёре аз онҳое ки дар занҷирҳои торикӣ баста шуда буданд, азбаски Худо онҳоро истифода бурдааст, мавриди эҳтиром қарор гирифтанд, ва беимонии онҳо нисбат ба паёми ҳақиқат, ки фариштагони осмон

мекӯшиданд онро ба воситаи василаҳои инсонӣ расонанд, шакку гумон ва таассуб
барангехтааст — сафедшавӣ бо имон, адолати Масеҳ». The 1888 Materials, 1066–1070.